

12-1-2002

Higher Graduate Diploma course for residency training

S. Chittmittrapap

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

Chittmittrapap, S. (2002) "Higher Graduate Diploma course for residency training," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 46: Iss. 12, Article 1.

DOI: <https://doi.org/10.56808/2673-060X.4307>

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjournal/vol46/iss12/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

แนวทางปฏิบัติในการจัดทำและพัฒนาหลักสูตร ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงทางวิทยาศาสตร์การแพทย์คลินิก

สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ*

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าการจัดทำหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงทางวิทยาศาสตร์การแพทย์คลินิกถือเป็นกลยุทธ์สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนและการฝึกอบรมแพทย์เฉพาะทางกับการพัฒนาค้นคว้าวิจัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงกระบวนการในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผลและเป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัย ปัจจัยความสำเร็จในการจัดทำหลักสูตรจึงต้องประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์เพื่อการเรียนการสอนและการฝึกอบรม

1.1 การวิเคราะห์ว่าควรจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามระบบใด เช่น ตามระบบทางกายวิภาค ตัวอย่างหลักสูตรศาสตร์ทั่วไป ที่อาจแปลงเป็นศาสตร์ของระบบทางเดินอาหารส่วนต้น ศาสตร์ของตับทางเดินน้ำดี และตับอ่อน ศาสตร์ของลำไส้ใหญ่และทวารหนัก หรือตามสภาพตัวอย่างหลักสูตรสรีรศาสตร์นิเวศวิทยาที่อาจแบ่งเป็นมะเร็งของมดลูกและรังไข่ มะเร็งอวัยวะสืบพันธุ์สตรีภาวะติดเชื้ การดูแลรักษาผู้มีบุตรยาก การดูแลรักษาสตรีวัยทอง หรืออาจผสมผสานกันก็ได้แต่กำหนดขอบเขตในส่วนที่คาบเกี่ยวกันไว้ว่าจะให้ศึกษาจากส่วนใด

เมื่อสามารถวิเคราะห์แยกได้เป็นส่วน ๆ แล้ว ให้ประเมินดูว่าแต่ละส่วนมีเนื้อหานาน้อยเพียงใด เพราะถ้ามีเนื้อหามากก็อาจแบ่งออกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้อีกในแต่ละ

ส่วนนั้น เช่น ศาสตร์ของตับทางเดินน้ำดี -1 ศึกษาเกี่ยวกับพยาธิสภาพที่ไม่ใช่มะเร็ง – การอักเสบ / นิ่ว และ ศาสตร์ของตับ ทางเดินน้ำดี -2 ศึกษาเกี่ยวกับมะเร็งของตับและทางเดินน้ำดี

การประเมินเนื้อหา ยังมีส่วนช่วยในการกำหนดหน่วยกิตของรายวิชาที่จะจัดทำขึ้นด้วย

1.2 การวิเคราะห์ว่าควรจัดให้ได้ศึกษาในระดับชั้นปีใด โรคหรือปัญหาที่ต้องอาศัยความรู้ความชำนาญอื่น ๆ มาก่อน ควรจัดให้ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2

1.3 การวิเคราะห์ว่าเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบใด เช่น เป็นการเรียนรู้ภาคทฤษฎี การเรียนรู้ภาคปฏิบัติ หรือการเรียนรู้ทักษะในการผ่าตัด ซึ่งจะช่วยให้สามารถกำหนดวิธีการจัดการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการกำหนดชื่อรายวิชาด้วย หากแยกกันอย่างชัดเจน เช่น ศาสตร์หัตถการการผ่าตัดโดยใช้กล้องส่อง (Endoscopic and Laparoscopic Operative Surgery) เป็นต้น

2. การจัดลำดับการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียนรู้

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปการเรียนรู้ระหว่างการฝึกอบรม นอกจากจะศึกษาจากตำราแล้วยังอาศัยกรณีผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษานั้นขณะหนึ่ง ๆ เป็นการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ แต่ก็พบว่าบ่อยครั้งที่ผู้สอนมิได้กำหนดขอบเขตการเรียนรู้ไว้อย่างเป็นขั้นตอน ผู้เรียนก็มี

* รองคณบดี บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, อดีตผู้อำนวยการปฏิบัติ การด้านวิชาการ

ได้คำนึงถึงระดับของการเรียนรู้ตามสถานภาพของตน อาจทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างดีทั้ง ๆ ที่ยังไม่ควรรู้และไม่มีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งทั้ง ๆ ที่ต้องรู้ ตัวอย่างเช่นแพทย์ประจำบ้านชั้นปีที่ 1 รู้สึกละเอียดในการดูแลรักษาผ่าตัดโรคมะเร็งตับอ่อน แต่กลับรู้เรื่องการผ่าตัดไส้เลื่อนน้อยมาก เข้าร่วมผ่าตัดใหญ่ เช่น ผ่าตัดตับอ่อนหลายราย ในขณะที่เข้าช่วยผ่าตัดไส้เลื่อนขาหนีบน้อยและไม่เคยผ่าตัดไส้เลื่อนขาหนีบด้วยตนเองเลย การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ก็ควรจะได้วางแผนไว้ตั้งแต่ขณะจัดทำหลักสูตรว่าผู้เรียนน่าจะสามารถศึกษาได้โดยวิธีใด นอกเหนือจากการศึกษาตามตำราแล้ว เช่น ศึกษาในแผนกผู้ป่วยนอก ศึกษาในห้องผ่าตัด เป็นต้น

การจัดหลักสูตรโดยที่มีการจัดลำดับการเรียนรู้ และประสบการณ์การเรียนรู้เอาไว้ให้สำหรับศึกษาในแต่ละระดับชั้นหรือนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากในส่วนนี้

3. การจัดระบบการเรียนรู้โดยอาศัยกิจกรรมเดิมที่เคยจัดไว้

การจัดทำหลักสูตรนั้นไม่มีความจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ทั้งหมด โดยเฉพาะกิจกรรม Conference รูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมที่เคยดำเนินการนั้นก็ได้ทำมาเพื่อประโยชน์ต่อการฝึกอบรมอยู่แล้วแต่อาจกำหนดทางที่จะพัฒนาเนื้อหาของกิจกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหาในรายวิชาที่กำหนดขึ้นไว้ด้วย รวมทั้งอาจกำหนดให้เห็นว่ากิจกรรมนั้น ๆ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาใดให้เห็นชัดเจน

ข้อควรระวังก็คือไม่ควรจัดรายวิชาตามชื่อกิจกรรม เช่น รายวิชา Grand round แต่ควรให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาหนึ่ง ๆ อาจมีทั้งการบรรยาย การศึกษาจากกรณีผู้ป่วยในหอผู้ป่วย และการสัมมนาในชั่วโมง grand round เป็นต้น

4. การจัดระบบการตรวจสอบและประเมิน

ในการจัดการฝึกอบรม ส่วนมากสถาบันฝึกอบรมกำหนดให้มีการตรวจสอบประสบการณ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่าครบตามที่กำหนดไว้ตามเกณฑ์ ทั้งในแง่ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ด้านต่าง ๆ เมื่อจะสิ้นสุดการ

ฝึกอบรมตามกำหนดเวลาเท่านั้นแม้ว่าหลายสถาบันอาจจัดให้มีการตรวจสอบดังกล่าวทุกปีแต่ไม่มีเกณฑ์กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าต้องตรวจสอบเช่นนั้น

การประเมินทำโดยการรวบรวมยอดเมื่อฝึกอบรมครบตามหลักสูตรแล้ว และเมื่อสอบผ่านก็ได้รับวุฒิบัตร

อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดเป็นหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงแล้วจำเป็นต้องมีการตรวจสอบและประเมินทุกรายวิชา และประเมินทุกปีการศึกษาตามระบบประเมินของหลักสูตรบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัย

ในทางปฏิบัติเมื่อจัดเป็นหลักสูตรแล้ว การตรวจสอบและประเมินเป็นระยะ ๆ เป็นสิ่งที่ดีและช่วยให้การฝึกอบรมหรือการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดีขึ้น แต่ให้คำนึงถึงภาระที่จะเพิ่มมากขึ้นด้วย ดังนั้นน่าจะจัดจัดระบบของการตรวจสอบประสบการณ์ตามเนื้อหาวิชาไว้ แต่การจัดสอบน่าจะจัดเป็นการสอบข้อเขียนเป็นรายปีครั้งเดียว ซึ่งไม่น่าจะเป็นภาระเพิ่มขึ้นมากนัก รวมถึงอาจจัดสอบสัมภาษณ์หรือสอบปากเปล่าด้วย และคณะกรรมการหลักสูตร ประเมินในแต่ละรายวิชาโดยอาศัย ผลการสอบข้อเขียน สัมภาษณ์และประสบการณ์ในเนื้อหาของแต่ละรายวิชานั้น ๆ เพื่อให้คะแนนหรือเกรดตามเกณฑ์ของแต่ละมหาวิทยาลัย

การสอบตามระบบบัณฑิตศึกษาของทุกมหาวิทยาลัยนั้นต้องได้อย่างต่ำ 3.0 และเมื่อสอบผ่านครบทุกรายวิชาตามหลักสูตรก็จะได้รับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงของแต่ละมหาวิทยาลัย ซึ่งเทียบเท่าระดับปริญญาเอก แต่การสอบเพื่อวุฒิบัตร ผู้ที่ศึกษาตามหลักสูตรนี้จะต้องสมัครสอบตามเกณฑ์การสอบของแต่ละสาขา ซึ่งจะสอบได้วุฒิบัตรหรือไม่ขึ้นกับผลการสอบและการพิจารณาของคณะกรรมการฝึกอบรมและสายแต่ละสาขา ส่วนผู้เข้าศึกษาตามหลักสูตรนี้แล้วถูกประเมินว่าไม่ผ่านก็จะไม่ได้รับประกาศนียบัตรบัณฑิต/ปริญญาบัณฑิตชั้นสูงและอยู่ดุลยพินิจของสถาบันฝึกอบรมว่าจะส่งสอบเพื่อวุฒิบัตรหรือไม่ได้

5. การวิจัยและการจัดรายวิชา

หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต และ / หรือ

ประกาศนียบัตรชั้นสูง ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้จัดทำขึ้นนั้นได้มีการวิเคราะห์แล้วว่าควรจะต้องจัดให้ผู้ศึกษาได้มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการวิจัยด้วยเพราะจะเป็นประโยชน์ให้ผู้ศึกษาได้ทราบถึงระเบียบวิธีวิจัย และรู้จักคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผล กับทราบวิธีการเขียนเอกสารวิจัย แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นการวิจัยในเชิงลึกให้ได้ความรู้ใหม่ เช่น หลักสูตรปริญญาโทหรือเอก

ดังนั้น หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต/ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง ควรได้จัดรายวิชาที่เกี่ยวกับการวิจัยเป็นรายวิชาเอกการศึกษาหรือโครงการพิเศษ รวมทั้งหลักสูตรไม่เกิน 6 หน่วยกิต โดยน่าจะแยกเป็น 2 - 3 รายวิชาย่อยโดยกำหนดรายละเอียดเนื้อหาหลักสูตรในรายวิชาแรกให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยทางวิทยาศาสตร์คลินิก สถิติทางการแพทย์ และนำเสนอโครงร่างวิจัย (Research proposal) ส่วนรายวิชาต่อไป ก็เป็นการนำเสนอการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์และในรายวิชาสุดท้าย

เป็นการนำเสนอผลการวิจัยที่ได้ดำเนินงานมาทั้งหมด

การจัดเป็นรายวิชาเช่นนี้ จะช่วยให้การวิจัยของผู้ศึกษาและการกำกับ ควบคุมการวิจัยโดยอาจารย์จะเป็นระบบระเบียบมากขึ้นและน่าจะทำให้ผลงานมีคุณภาพดีขึ้นเพราะได้ผ่านการพิจารณาเป็นลำดับขั้นตอนตั้งแต่เสนอโครงร่างวิจัยการนำเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ก่อนสรุปในขั้นตอนสุดท้าย

กล่าวโดยสรุป การจัดทำและพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงทางวิทยาศาสตร์การแพทย์คลินิกสาขาต่าง ๆ สอดรับกับการจัดการฝึกอบรมแพทย์เฉพาะทางสาขาต่าง ๆ ของสถาบันฝึกอบรมจะช่วยให้ระบบของการฝึกอบรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยให้ผู้เขียนหรือผู้ที่เข้ามารับการฝึกอบรมมีความรู้ความสามารถตามที่หลักสูตรตั้งเป้าหมายไว้ทำให้ได้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ ที่มีคุณภาพ ออกไปรับใช้ประเทศชาติและประชาชน

หมายเหตุ: ขณะนี้คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ดำเนินงานจนได้รับการอนุมัติจากสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้เปิดสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตร บัณฑิตชั้นสูงทางวิทยาศาสตร์การแพทย์คลินิกแล้ว จำนวน 18 หลักสูตร โดยเริ่มในปีการศึกษา 2545 ที่ผ่านมา